

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Homeri Hymnvs In Venerem.

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

HOMERI HYMNVS
IN VENEREM *).

Μοῦσα μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρῦσος Ἀφροδίτης
Κύπριδος, ἣ τε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἴμερον ὤρσει,
καὶ τ' ἔδαμάσσατο Φῦλα καταθνητῶν ἀν-
θρώπων,

Οἰωνός τε διΐπετέας, καὶ θηρία πάντα,
Ἥ μὲν ὅσ' ἠπειρος πολλὰ τρέφει, ἠδ' ὅσα πόντος· 5
Πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν εὖσεφάνος Κυθερείης.
Τρισσὰς δ' ἔδύναται πεπιθεῖν φρένας ἔδ'
ἀπατῆσαι,

Κέρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην.
Οὐ γάρ οἱ ἔναθεν ἔργα πολυχρῦσος Ἀφροδίτης,
Ἄλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἄδον καὶ ἔργον Ἄρηος, 10
Ἵσμινά τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
D 5 Πρώτη

*) De hoc elegantissimo carmine, quod perperam tribuitur Homero, et ego secundum *Ernesti* recensitionem reddidi, v. cl. *Groddeckii* eruditam diff. de Hymnorum homericorum reliquiis pag. 40. sq. et pag. 47. sq. et cl. *Ruhnkenii* Epist. criticam 1. pag. 51. sqq. edit. secundae, ubi ex cod. Mosquensi praeclaras adtulit lectiones. De Venere quoque consuli possunt *Klotz* Ueber den Nutzen und Gebrauch der alten geschnittenen Steine pag. 187. sqq. et *Ios. Burkard* von der Uebereinstimmung der Werke der Dichter mit den Werken der Künstler etc. Wien 1773. 8. pag. 89. sqq.

v. 11. ἀλεγύν.] intell. ἄδεν ex ἄδον v. 10. aut ἔναθεν ex v. 9. ἀγλαὰ ἔργα h. l. de telis, quae arte Mineruae texuntur. v. vers. 14. 15. 18.

Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίης ἔδίδαξε
 Ποιῆσαι σατίνας καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.
 Ἦδε τε παρθενικὰς ἀπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
 15 Ἄγλαα ἔργ' ἔδίδαξεν, ἐπὶ Φρεσὶ θεῖσα ἐκάστη.
 Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελα-
 δεινήν

Δάμναται ἐν Φιλότῃτι Φιλομμείδης Ἀφροδίτη.
 Καὶ γὰρ τῇ ἄδε τόξα, καὶ ἔρσει θεῖρας ἐνάριεν,
 Φόρμιγγές τε χοροί τε, διαπρῦσίοι τ' ὄλολυγὰ,
 20 Ἄλσεά τε σκίοεντα, δικαίων τε πτόλις ἀν-
 δρῶν.

Οὐδέ μὲν αἰδοίη κέρη ἄδεν ἔργ' Ἀφροδίτης
 Ἰσίη, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης
 Ἄυτις δ' ὀπλοτάτην, βεβλήη Διὸς αἰγίοχοιο,
 Πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 25 Ἦ δὲ μάλ' ἐκ' ἔθελεν, ἀλλὰ σερεῶς ἀπέειπεν
 Ὡμοσε δὲ μέγαν ὄρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος
 ἐστίν,

Ἄψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 Παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα, διὰ θεάων.
 Τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γέρας ἀντὶ γά-
 μοιο,

30 Καὶ τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἔξετο πῖαρ ἐλθεῖσα.
 Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχος ἐστίν,
 Καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέ-
 τυκται.

Τάων ἔδύναται πεπιθεῖν φρένας ἔδ' ἀπατήσασθαι,
 Τῶν δ' ἄλλων ἔπερ τι πεφυγμένον ἐς Ἀφρο-
 δίτην.

Οὔτε

Οὔτε θεῶν μακάρων ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων³⁵

Καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεράυνε,

Ὅς τε μέγισός τ' ἐστὶ, μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς·

Καί τε τῆ, ἔυτε θεῶλοι, πυκινὰς φρένας ἐξα-
παφῆσα,

Ῥηιδέως συνέμιξε καταθνητῆσι γυναιξίν,

Ἦρης ἐκλελαθῆσα κασιγνήτης ἀλόχευ τε, ⁴⁰

Ἡ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτησι θεῆσι.

Κυδίσην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

Μήτηρ τε Ῥέην. Ζεὺς δ' ἀφθιτα μῆδεα εἰδὼς

Ἄιδοίην ἀλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.

Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε⁴⁵

θυμῷ

Ἄνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμενα, ὄφρα τάχιστα

Μηδ' αὐτῇ βροτέης εὐνῆς ἀποεργυμένη εἴη·

Καί ποτ' ἐπευξάμενη εἶπη μετὰ πᾶσι θεοῖσιν

Ἦδὲ γελοίησασα Φιλομμείδης Ἀφροδίτη,

Ὡς ῥά θεοὺς συνέμιξε καταθνητῆσι γυναιξί,⁵⁰

Καί τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκεν ἀθανάτοισιν,

Ὡς τε θεὰς ἀνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις.

Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ,

Ὅς τότε ἐν ἀκροπόλοισι ὄρεσιν πολυπιδάκου

Ἰδῆς.

Βου-

v. 41. μέγα referendum est ad ἀρίστη. — In v. 40. Ἦρ. ἐκλελ. Clarkius intelligit, Iunonis obliuionem adferens: nec improbat Ernesti in Corrigendis et addendis, pag. 47.

54. Ex Stasini cypriis carminibus mythus hic de Anchisae et Veneris amore sumtus esse videtur. v. Groddeck l. c. pag. 18. sqq. et pag. 40. sqq. — Versum 51. Ernesti cum Pierfonio eiiciendum putat.

55 Βουκολέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἑοικώς.
 Τὸν δὴ ἔπειτα ἰδοῦσα Φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 Ἠράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἡμερος
 εἶλεν.

Ἐς Κύπρον δ' ἐλθοῦσα, θυώδεα νηὸν ἔδυνεν,
 Ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυώ-
 δης.

60 Ἐνθ' ἢ γ' εἰσελθοῦσα θυῶν ἐπέθηκε φαεινάς.
 Ἐνθα δὲ μιν χάριτες λούσαν, καὶ χρίσαν
 ἐλαίῳ

Ἄμβρότω, ὅια θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας,

Ἄμβροσίῳ, ἐανῶ, τό γὰρ οἱ τεθυωμένον ἦεν.

Ἐσσαμένη δ' ἐν πάντα περὶ χροῖ' ἔματα καλά,

65 Χρυσῶ κοσμηθεῖσα Φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
 Σεύατ' ἐπὶ Τροίην, προλιποῦσ' ἐυώδεα Κύπρον,

Ἦψι μετὰ νεφέεσσι θοῶς πρήσσουσα κέλευθον.

Ἰθὴν δ' ἴκανε πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·

Βῆ δ' ἰθὺς σαθμοῖο δι' οὔρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτὴν

70 Σαίνοντες πολιοί τε λύκοι χαροποί τε λέοντες,

Ἄρκτοι, παρδάλιές τε θοῶν προκάδων ἀκί-
 ρητοι

Ἦσαν. ἢ δ' ὄρώσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμόν·

Καὶ τοῖς ἐν σήθεσσι βαλ' ἡμερον· οἱ δ' ἅμα
 πάντες

Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκίοεντας ἐναύλασσι

75 Ἀυτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε·

Τὸν

59. 61. Sunt etiam in Odyss. 9. 362. — vers. 63.
 ab interpolatoribus ex Il. ξ. 172. vbi quidem est ἐδανῶ,
 quod placet Clarkio, tractum esse suspicatur Ernesti
 adde Ruhnken pag. 52. Ep. crit.

Τὸν δ' ἔνυρε σταθμοῖσιν λελειμμένον, οἷον ἀπ'
ἄλλων,

Ἀγχίσην ἦρωα, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχοντα.

Οἱ δ' ἅμα βουσίην ἔποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
Πάντες· ὁ δὲ σταθμοῖσιν λελειμμένος οἷος ἀπ'
ἄλλων

Πωλεῖτ' ἐνθα καὶ ἐνθα διαπρύσιον κιθαρίζων. 80

Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφρο-
δίτη,

Παρθένω ἀδμήτη μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,

Μὴ μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.

Ἀγχίσης δ' ὄρώων ἐφράζετο θαύμαινέν τε

Ἐιδὸς τε μέγεθος τε καὶ εἶματα σιγαλόεντα. 85

Πέπλον μὲν γὰρ ἔεστο φαινότερον πυρὸς ἀυγῆς,

Ἔιχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἔλικας κάλυκας τε φα-
εινάς.

Ὅρμοι δ' ἀμφ' ἀπαλῆ δειρῆ περικαλλέες ἦσαν,

Καλοὶ, χρύσειοι, παμποίκιλοι, ὡς δὲ σελήνη.

Στήθεσιν ἀμφ' ἀπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα

ιδέσθαι. 90

Ἀγχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος δὲ μιν ἀντίον ἠύδα·

Χαῖρε ἄνασσ', ἢ τις μακάρων τάδε δώμαθ'

ἰκάνεις,

Ἄρτεμις ἢ Λητώ, ἢ χρυσέη Ἀφροδίτη,

ἢ Θέμις ἠϋγενῆς, ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη

ἢ που τις Χαρίτων δευρ' ἤλυθες, αἱ τε θεοῖσι 95

Πᾶσιν ἑταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·

ἢ τις Νυμφῶων, αἱ τ' ἄλσεα καλὰ νέμοντα,

ἢ Νυμφῶων, αἱ καλὸν ὄρος τότε ναεταίουσι,

Καὶ

- Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πείσσεια ποιήεντα.
 100 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ
 Βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δὲ τοι ἱερὰ καλά
 Ὀρησιν πασησι. σὺ δ' εὐφρονα θυμὸν ἔχουσα,
 Δός με μετὰ Τρώεσσι ἀριπρεπέ' ἔμμενα ἀνδρά
 Ποίει δ' εἰσὸπίσω θαλερὸν γόνον· αὐτὰρ ἐμ
 αὐτὸν
 105 Διὸν εὖ ζῶειν καὶ ὄραν Φάος ἠελίοιο,
 Ὀλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἄφρο
 δίτη
 Ἀγχίση, κύδιζε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 Οὔτις τοι θεὸς εἶμι· τί μ' ἀθανάτησιν εἰσκέεις;
 110 Ἄλλὰ καταθνητῆ τέ, γυνὴ δέ με γείνατο μή
 τηρ.
 Ὀτρεὺς δ' ἐσὶ πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, εἶπου
 ἀκείεις,
 Ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχίτοιο ἀνάσσει.
 Γλῶσσαν δ' ὑμετέρεην καὶ ἡμετέρεην σάφα οἶδα.
 Τρωὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφει· ἢ δὲ
 διαπρὸ
 115 Σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε Φίλης παρὰ μητρὸς
 ἐλῆσα.

99. Πίσεια, vel πείσεια, πείσσεια sunt loca in viciis et pe-
 cori pascendo idonea. v. Ruhnken ep. crit. I. pag. 53. sq.
 qui ex Il. T. 8, 9. (vnde v. 97—99. sunt repetiti,) et Od.
 Z. 123. sq. corrigit πείσεια, et vers. 98. eiiciendum putat.

112. 113. Homeri igitur aetate Troiana terra a Phry-
 gia fuit adhuc discreta, et Troianorum ac Phrygum
 lingua diuersa.

Ὡς δὴ τοι γλῶσσαν τε καὶ ὑμετέραν εὖ οἶδα.
 Νῦν δὲ μ' ἀνήπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης
 Ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελα-
 δεινῆς.

Πολλὰ δὲ Νύμφαι καὶ παρθένοι Ἀλφειβοῖαι
 Παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὄμιλος ἀπείριτος ἐξεφάνω-
 το 120

Ἐνθεν μ' ἤρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης,
 Πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀν-
 θρώπων,
 Πολλὴν δ' ἀκληρόν τε καὶ ἀκτιτον, ἣν διὰ θῆ-
 ρες

Ὠμοφάγοι Φοιτῶσι κατὰ σκίοεντας ἐναύλους,
 Οὐδὲ ποσι ψαύειν ἐδόκουν Φυσιζῶς αἴης. 125

Ἀγχίσεω δὲ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσ-
 θαι
 Κουριδίην ἀλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τε-
 κέισθαι.

Ἄυτὰρ ἐπειδὴ δαΐξε καὶ ἔφρασεν, ἦτοι ὃ γ' αὖτις
 Ἀθανάτων μετὰ Φῦλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργει-
 φόντης

Αὐ-

116. Hunc versum infictum et spurium esse iudicat Ruhnken pag. 54.

119. δὲ] δὴ, quod usitatum est in principiis narra-
 di, edidit Barnesius, probante Ernesti.

123. ἀκληρον] insolentius pro non diuisam cultoribus,
 scilicet ἀκλήρωτον, adeoque incultam. — Nec alterum
 ἀκτιτος, in qua vrbes nullae conditae sunt, obuium est.
 Ernesti.

130 Αὐτὰρ ἐγὼ σ' ἰκόμεν, κρατερῇ δέ μοι ἔπλετο
ἀνάγκη.

Ἄλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γενάζομαι ἠδὲ τοκῆων
Ἑσθλῶν, (οὐ γάρ τοι γε κακοὶ τοῖόνδε τέ-
κοιεν)

Ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην Φιλότητος,
Πατρί τε σὺ δείξον καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίη,
135 Σοῖς τε κασιγνήτοις, οἳ τοι ὁμόθεν γεγιάσιν.

Οὐ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα.
Ἐἴ τι ἀεικελίη γυνὴ ἔσσομαι, ἢ καὶ οὐκί.
Πέμψαι δ' ἀγγελον ὄκα μετὰ Φρύγας αἰολο-
πώλ85

Εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῶ καὶ μητέρι κηδομένη περ.
140 Ὅι δέ τε μὲν χρυσὸν κεν ἄλις, ἐσθῆτα δ'
ὑφαντήν

Πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι
ἄποινα.

Ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ' γάμον ἡμερόεντα,
Τίμιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὡς εἰπέσσα θεὰ γλυκὴν ἡμερον ἔμβαλε θυ-
μῶ.

145 Ἀγχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ'
ὀνόμαζε·

Ἐἴ μὲν θνητὴ τ' ἐσσί, γυνὴ δέ σε γείνατο μή-
τηρ,

Ὅτρεὺς δ' ἐσὶ πατὴρ ὄνομα κλυτός, ὡς ἀγορέ-
νεις,

Ἄθα-

136. 137. Ruhnken late docet, ex vno versu duos
per glossas esse factos; verumque esse hunc: εἰ σφιν
ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι ἢ καὶ οὐκί.

Ἀθανάτοιο δ' ἔκητι διακτόρος ἐνθάδ' ἱκανεῖς
Ἑρμέω, ἐμῆ δ' ἀλοχος κεκλήσεα ἡματα
πάντα.

Οὔτις ἔπειτα θεῶν ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων 150
Ἐνθάδε με σχήσει, πρὶν σῆ Φιλότητι μιγῆναι
Αὐτίκα νῦν· οὐδ' εἰ κεν ἐκηβόλος αὐτός Ἀπόλ-
λων

Τόξου ἀπ' ἀργυρέεσ προΐη βέλεα σονόεντα·
Βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναγ εἰκυῖα θεῆσι,
Σῆς ἐννῆς ἐπιβάς, δύναι δόμον αἶδος εἶσω. 155

Ὡς εἰπὼν, λάβε χεῖρα· Φιλομειδῆς δ'
Ἀφροδίτη

Ἔρπε μεταστρεφθεῖσα, κατ' ὄμματα καλὰ
βαλοῦσα

Ἔς λέχος εὐστρωτον, ὃ, τι περ πάρος ἔσκεν
ἄνακτι

Χλαίνῃσι μαλακῆς ἐστρωμένον· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
Ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε
λεόντων, 160

Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν ἔρεσιν ὑψηλοῖσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λεχέων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
Κόσμον μὲν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροῶς εἶλε φαεινόν,
Πόρ-

151. πρὶν σῆ] Ernesti vel μὴ σῆ, vel μοί σοι legendum censet.

157. ἔρπεν significat, apud Dores praecipue, *ire, incedere*, v. *Valcken. ad Theocr. Adon. 113. pag. 400.* num igitur h. l. tarditas, sexum decens et pudorem, indicetur, uti Ernesti putavit, equidem nescio et fere subdubito. Similem puellae pudorem v. apud *Theocrit. XXVII. 69.* sed ab auctore Hymni venustius pictum.

Πόρπας τε, γναμπτάς δ' ἑλικας, κάλυκας
 τε καὶ ὄρμυς.

165 Λῦσε δὲ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἴματα σιγαλόεντα
 Ἐκδύε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ Θρόνου ἀργυροῦλος
 Ἀγχίσης· ὁ δ' ἔπειτα, θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
 Ἀθανάτη παρέλεκτο θεῶν βροτῶς, οὐ σάφα
 εἰδώς.

Ἥμος δ' ἄψ' εἰς αὐλὴν ἀποκλίνεσι νομῆες
 170 Βῆς τε καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων
 Τῆμος ἄρ' Ἀγχίσῃ μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὑπνόν
 ἔχευε,

Νήδυμον, αὐτῇ δὲ χροῖ' ἐννυτο εἴματα καλά.
 Ἔσσαμένη δ' εὐ πάντα περὶ χροῖ' διὰ θεῶν,
 Ἔση παρ' κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάθρος
 175 Ἦρε κάρη· κάλλος δὲ παρεϊάων ἀπέλαμπεν
 Ἀμβροτον, δῖόν τ' ἐστὶν εὐσεφάνης Κυθερείης.
 Ἐξ ὑπνός ἀνέγειρεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὄνομα
 μαζεν·

Ἄρσοο Δαρδανίθῃ· τί νυ νήγρετον ὑπνόν
 ἰαύεις;

Καὶ φράσαι, εἴ τι ὁμοίῃ ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι,
 180 Οἶήν δὴ με τὸ πρῶτον ἐν ὄφθαλμοῖσι νόησας;
 Ὡς φαθ'· ὁ δ' ἐξ ὑπνοῖο μάλ' ἐμμαπέως
 ὑπάκυσεν.

Ὡς δ' εἶδεν δειρῆν τε καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφρο
 δίτης,

Τάρβησέν τε καὶ ὅσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἄψ'

176. εὐσεφ.] MS. Moscou. εὐσεφάνης· quod proprium
 esse Veneris epitheton, probat Ruhnken.

Ἄψ δ' αὐτίς χλαίνη τε καλύψατο καλά
πρόσωπα,

Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 185

Ἄυτίκα σ' ὡς τα πρῶτα, θεᾶ, ἴδον ὄφθαλ-
μοῖσιν,

Ἐγνων, ὡς θεὸς ἦσθα· σὺ δ' ἔνήμερτες ἔειπες.

Ἄλλ' ἀσε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι αἰγιόχοιο,

Μή με ζῶντ' ἀμνηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐάσης

Ναίειν, ἀλλ' ἐλέαιρ', ἐπὶ δ' βιοθάλμιος ἀνήρ 190

Γίγνεται, ὅς τε θεᾶς ἐνάζεται ἀθανάτησι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἄφρο-
δίτη·

Ἄγχιση, κύδιζε καταθνητῶν ἀνθρώπων,

Θάρσει, μηδέ τι σῆσι μετὰ φρεσὶ δείδιδι λήην.

Οὐ γάρ τοι τι δέος, παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέ-

θεν γε, 195

Οὐδ' ἄλλων μακάρων· ἐπειγὴ φίλος ἐσσι θεοῖσι.

Σοὶ δ' ἔσα φίλος υἱὸς, ὅς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει,

Καί παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάοντα,

Τῷ δὲ καὶ Ἀινείας ὄνομ' ἔσσεται, οὐνεκα μ'
αἶνον

Ἔσχεν ἄχος, ἔνεκα βροτῶν ἀνέρος ἐμπεσον ἐννῆ· 200

Ἄγχι θεοὶ δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων

Ἄει ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς εἶδος τε φύην τε.

Ἦτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς

Ἦρπασ', ἐὼν διὰ κάλλος, ἰν' ἀθανάτοισι μετείη,

Ε 2

Καί

201. 202. Sensus: Dii maxime omnium amabant ho-
mines ex gente vestra. — de voc. φωνή v. Klotz ad Tyrst.
pag. 72. et Hom. II. α' 115.

205 Καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπινοχοεῦοι,
 Θαῦμα ἰδεῖν. πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,
 Χρυσέου ἐκ κρατῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν,
 Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι
 ἦδει,

“Οππῆ οἱ Φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἀελλὰ
 210 Τὸν δὴ ᾗ πειτα γόασκε διαμπερές ἤματα πάντα,
 Καί μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδε δὲ οἱ υἱὸς ἄποινα,
 Ἴππεσ ἀργίποδας, τοί τ’ ἀθανάτης φορέεσι,
 Τὲς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπέν τε ἕκαστα
 Ζηνὸς ἐφημοσύνησι διάκτορος Ἀργειφόντης,
 215 Ὡς εἰ ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ ἤματα πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζηνὸς ὃ γ’ ἐκλυεν ἀγγελιάων,
 Οὐκέτ’ ἐπειτα γόασκε, γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον,
 Γηθόσυνος δ’ ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο.
 Ὡς δ’ αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥως,
 220 Ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
 Βῆ δ’ ἴμεν αἰτήσασσα κελαϊνεφέα Κρονίωνα,
 Ἄθά-

205—207. Ruhnken e cod. Moscou. reddit — ἐπινοχοεῦον — ἀφύσσων, additque, poetam transire more poetarum aliorumque utriusque linguae, ab optativo cum ἵνα ad infinitivum: qua de consuetudine disputavit ad Rutil. Lupum II. pag. 95. — Fontem nostri loci, II. T. 232. sqq. idem indicat.

212. ἀργίπ.] MSS. Moscou. regii Paris et edit. pr. ἀργίποδας, (pro κερισπ.) quod non spernendum censet Ruhnken, qui v. 215. ex cod. Moscou. legere iubet ἀγήρωσ ἴσα θεοῖσιν.

219. sqq. Mythus de Tithono ab Aurora raptο quoque pertinet ad anteriora Iliadis et ad Cyprias fabulas est referendus, Cyprii vero ab Aethiopicibus ortos se iactabant. v. Groldeck i. c. pag. 42.

221. βῆ δ’ ἴμεν] nota graecismum. aor. 2. verbi βαῖνω

Ἄθανάτόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα.
 Τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε, καὶ ἐκρήνηεν ἑέλδωρ.
 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ Φρεσὶ πότνια Ἥως
 Ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοῖόν. 225
 Τὸν δὴ τοι εἶως μὲν ἔχεν πολυήρατος Ἥβη,
 Ἡοὶ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ, ἠριγενεΐη,
 Ναῖε παρ' Ὀκεανοῦ ροῆς ἐπὶ πείρασι γαίης·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολίαι κατέχυντο ἔθειρα
 Καλῆς ἐκ κεφαλῆς καὶ ἐυγενέος τε γενεΐς, 230
 Τῆ δὴ τοι ἐννῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥως,
 Ἄυτὸν δ' αὐτ' ἀτίταλιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα
 Σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ τε, καὶ ἔματα καλά διδῶσα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πάμπαν συγερόν κατα γῆρας ἐπει-

γεν,

Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ' εἰδ' ἀναεΐρα, 235
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βελλή·
 Ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θυράς δ' ἐπέθηκε
 Φαινας.

Τῆ δὴ τοι φωνή ρεῖ ἄσπετος, εἰδὲ τι κίκυς
 Ἔσθ' ὅη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
 Οὐκ ἂν ἐγωγάεσε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἐλοίμην, 240
 Ἄθανάτόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' εἰ μὲν τοῖστος ἐὼν εἶδος τε δέμας τε
 Ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
 Οὐκ ἂν ἐπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφι-
 καλύπτοι.

E 3

Nūn

apud poetas cum infinitiuis verborum, in primis motum significantium iunctum celeritatem innuit: illico autem iuit. conf. Hom. Il. β'. 302. ibique Ernesti, Valcken. ad Theocr. Adon. pag. 308. Hoogeveen ad Vigerum de idiom. gr. dict. V. 3, 3. pag. n. 207. sq.

245 Νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικα-
λύψει

Νηλειῆς, τό γ' ἔπειτα παρῖσαται ἀνθρώποισιν,
Οὐλόμενον, καματηρὸν, ὃ, τε συγέσει θεοῖ
περ.

Αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ἔνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἔσσεται ἡματα πάντα διαμπερὲς ἔνεκα σεῖο,
250 Οἱ πρὶν ἐμὲς ὀάρας, καὶ μήτιας, αἷς ποτε πάν-
τας

Ἄθανάτῃς συνέμιξα καταθνητῆσι γυναιξί,
Τάρβεσκον. πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.
Νῦν δὲ δὴ ἔκέτι μοι σοκαχίσηται ἐξονομήναι
Τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν
αἰάσθην,

255 Σχέτλιον, ἔκ ὀνότατον, ἀπεπλάγχθην δὲ
νόοιο

Παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῶ ἐννηθεῖσα.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃ Φάος ἡλίοιο,
Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὄρεσκάωι, βαθύκολποι,
Αἰ τόδε ναετάσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Ἄ

253 — 255. σοκαχισ.] Quia hoc verbum h. l. nullum commodum habet sensum, *Martin.* var. lect. II. 23. coniecit *σῶμα χέσεται*, *os hiscet* i. e. *ego hiscam*; quod quidem probavit *Ernesti*; sed repudiarunt *Clark* et *Ruhnken* pag. 59. In *Clarkii* suspitione — *σῶματ' ἔσσεται ἐξονομήναι*, non amplius mihi licebit ore nominare, *Ruhnkenio* sententia magis placet, quam orationis forma: probat vero alteram *Martini* coniecturam in restituendo versu 255. *σχέλτιον, οὐκ ὀνομασόν.*

259. Sequitur mythus de *Nymphis amoenus*, qui, quum longus sit, num ex *marginē* in textum irreperit, uti iudicat *Grodeck* pag. 43. an, praecipue propter vers.

Ἄϊ ῥ' ἔτε θνητοῖς ἔτ' ἀθανάτοισιν ἔπονται, 260
 Διὸν μὲν ζώσσι, καὶ ἄμβροτον εἶδαρ ἔδρασι,
 Καί τε μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρῶ-
 σαντο.

Τῆσι δὲ Σιληνοὶ τε καὶ ἔνσκωπος Ἀργειφόντης
 Μίσγοντ' ἐν Φιλότητι μυχῶ σπείων ἐροέντων.

Τῆσι δ' ἄμ' ἢ ἐλάταρ ἢ ἐ δρύες ὑψικάρῃνοι 265
 Γεινομένησιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ,
 Καλαί, τηλεθάσσαι, ἐν ἔρεσιν ὑψιλοῖσιν

Ἐσαῶ ἠλίβατοι· τεμένη δὲ ἐ κικλήσκουσιν
 Ἀθανάτων, τὰς δ' ἔτι βροτοὶ κείρασι σιδήρωι.

Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεσηκῆ θανάτοιο, 270
 Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά,
 Φλοῖος δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτει δ' ἀπ'
 ὄσοι,

Τῶν δὲ χ' ὁμῆ ψυχὴ λείπει Φάος ἠελίοιο.
 Ταῦ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσα.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἔλη πολυήρατος ἠβη, 275

Ἄξει σοὶ δεῦρο θεῶν, δείξει τε παῦδα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ, ὄφρα ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα
 διέλθω,

Ἐς πέμπτον ἔτος αὐτίς ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδης θάλος ὀφθαλ-
 μοῖσι,

Γηθήσεις ὀρόων· μάλα γὰρ θεοείκελος ἔσαι· 280
 Ε 4 Ἄξεις

260. coll. 263. sqq. et propter vers. 276. coll. v. 277. duo hymni coaluerint, definire non ausim. Quae vero loca in hoc carmine inprimis praeclara sint, ea vir doctus indicat. — Vers. quidem 260. minus clarus, vel ex interpolatione ortus, vel corruptus esse videtur.

"Αἴεις δ' ἀντίκα νιν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
 "Ἦν δέ τις εἴρητ' αἶ σε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
 "Ἦ τις σου φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ.
 Τῶδε σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω
 285 Φασὶν τοι νύμφης Καλυκώπιδος ἔγγονον εἶναι,
 "Αἶ τόδε ναιετάσιν ὄρος καταείμενον ὕλη.
 "Εἰ δέ κεν ἐξείπης καὶ ἐπεύξῃαι ἄφρονι θυμῷ,
 "Εν φιλότῃτι μιγῆναι εὖσεφάνω Κυthereίῃ,
 Ζεὺς σε χολωσάμενος βαλέει ψολόεντι κεραυ-
 νῷ.

290 "Εἰρητ' αἶ τοι πάντα· σὺ σέ φρεσὶ σῆσι νόησας,
 "Ισχεο, μηδ' ὀνόμηνε, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
 Ὡς εἶπ' ὅσ' ἠἶξε πρὸς ἔρανον ἠνεμόεντα.
 Χαῖρε θεὰ Κύπριοιο εὐκτιμένης μεδεῖσα,
 Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς
 ὕμνον.

EX ORPHEI HYMNIS *)

HYMNVS VII.

Ἡλίου θυμίαμα, λιβανομόανναν.

Κλυῖθι μάκαρ, πανδερχές ἔχων αἰώνιον ὄμμα, 1
 Τιτάν χρυσαυγῆς, ὑπερίων, ἔρᾶνιον φῶς.
 Αὐτοφυῆς, ἀκάμα, ζώων ἠδέϊα πρόσοψι·
 Δεξιῆ μὲν γενέτωρ ἦῶς, εὐώνυμε νυκτός·
 Κραῖσιν ἔχων ὠρῶν, τετραβάμοσι ποσοὶ χορέ-
 νων. 5

Εὐδρομε, ῥοιζωτῆρ, πυρόεις, Φαιδρωπέ, δι-
 Φρευτά,

Ῥόμβη ἀπειρεσίς δινέυμασιν οἶμον ἐλαύνων·
 Ἐυσεβέσιν καθοδηγέ καλῶν, ζαμενῆς ἀσεβῶσι·
 Χρυσολύρη, κόσμος τὸν ἑναρμόνιον δρόμον ἐλ-
 κων·

Ἔργων σημάτων ἀγαθῶν, ὠροτρόφε κῆρε. 10
 Κοσμοκράτωρ, συρικτὰ, πυρίδρομε, κυκλοέ-
 λικτε,

E 5

Φωσ-

*) Sequuti sumus exemplar I. M. Gesneri (qui Orphei ἅπαντα edidit, curante Gē. Christoph. Hambergero, Lipsiae 1764. 8.) pag. 194. sqq. conf. Frid. Snedoerf de Hymnis Graecorum, Hafniae et Lipsiae, 1786. 8. inprimis de Orpheo, pag. 48. sqq. atque Ruhnkenii Epistolam critic. II, pag. 228. sqq. et pag. 275. sqq. edit. II. ubi p. 277. de vv. 21. 22. Hymni XVIII. De Orpheo abunde disputatum est ad Fabricii B. Gr. vol. I. lib. I. cap. 18. praecipue de Hymnis pag. 147. et pag. 152 sqq. quae repetere nolo.